

בעניין:

אמנון יצחק ת.ז. 052127479

באמצעות ב"כ עוה"ד לירון טרי מ.ר. 65357
מרח' מנחם בגין 11 (מגדל רוגובין-תדהר, קומה 23)
רמת גן 5268104
טל: 072-2700700 פקס: 072-2700701
דוא"ל: bralaw.co.il@office

התובע;

- נגד -

עמרי פרידמן ת.ז. 034734574

באמצעות ב"כ עוה"ד אור ירקוני
רח' שאול המלך 8 (בית אמות משפט) תל אביב
טל: 03-7502639 פקס: 153-524-077785
דואר אלקטרוני: Or@ydkadv.com

הנתבע;

כתב הגנה

הנתבע, ה"ה עמרי פרידמן, מתכבד בזאת להגיש כתב הגנתו לכתב התביעה שהוגש כנגדו בהליך הרשום דלעיל ופירוט טענות הגנתו כדלקמן;

א. כללי

1. הנתבע יהיה מיוצג בתיק דנן על ידי ב"כ הנ"ל וכתובתו למסירת כתבי בי-דין הינה בכתובת ב"כ כאמור לעיל.
2. כל האמור והנטען בכתב הגנה זה, נאמר ו/או נטען באופן מצטבר, משלים ו/או חלופי לכל טענה ו/או עובדה הכלולה בו, בין אם נאמר הדבר במפורש ובין אם לאו, הכל בהתאם לתוכן הדברים, הדבקים והקשרם.
3. כל פרט, עובדה או טענה העולים מכתב התביעה, בהם לא הודה הנתבע במפורש, מוכחשים בזאת מכל וכל.
4. אין בהעלאת טענה כלשהי ו/או באזכור עובדה כלשהי בכתב הגנה זה ו/או בהימנעות מהעלאת טענה כלשהי ו/או אזכור עובדה כלשהי כדי להעביר את נטל הראיה משכמו של התובע, מקום שנטל זה היה מוטל עליו אלמלא העלאת הטענה ו/או העובדה ו/או הימנעות מהעלאתה כאמור.
5. הדברים אמורים במיוחד נוכח העובדה שהנתבע אינו מכחיש את עצם הפרסום האמור בכתב התביעה, כמפורט להלן. אף על פי כן יטען הנתבע, שנטל הראיה והשכנוע נותר במקרה זה על התובע, באשר מהותו הדיבתית של אמירתו מוכחשת מכל וכל – כפי שיפורט בהמשך, וכן היפוך סדר הבאת הראיות אינו מתקבל עקב דרישתו היחידה של התובע לפיצוי סטאטוטורי.

6. הנתבע יוסיף ויטען, כי הלכה פסוקה היא שזהות התובע בתביעת דיבה משפיעה על נטל השכנוע, במובן זה שכאשר התובע הוא דמות ציבורית או שבחר לעסוק בעניינים העומדים במרכז הדיון הציבורי, כי אז גדל המשקל שיש לתת לערך חופש הביטוי, על חשבון הפחתת המשקל שיש לתת לערך כבודו של התובע. עניין זה יפורט בהרחבה בהמשך.

ב. פתח דבר

בטרם יתכבד הנתבע להיכנס לעובי הקורה המשפטית וישיב לטענות התובע אשר אין בהן ממש ומטרתן היא אחת, להלך אימים על כל המחזיקים בדעה הסותרת את דעתו וסתימת פיותיהם מלבקר את פועלו, יקדים הנתבע ויטען כדלקמן:

7. אחד המבחנים המבדילים משטרים חשוכים ואפלים הרומסים את זכויות האדם, אל מול משטרים דמוקרטיים נאורים הוא מבחן הסבילות להומור וסאטירה.
8. והינה אנו עדים לעליה ראדיקלית של ההתנגדות לחופש ביטוי וסאטירה פוליטית תוך ניסיון לדכא את העוסקים בדבר ומקרה המתקפה כנגד העיתון הסאטירי "שארלי הבדוו" בצרפת, הינו מקרה מייצג.
9. אל לו, לבית המשפט הנכבד, לתת יד לניסיון התובע לפגיעה בחופש הביטוי וניסיונו לסתום את פיו של כל המשתמש בהומור או בכל דרך אחרת על מנת להעביר ביקורת לגיטימית, שמטבע הדברים עלולה להעליב.

ג. רקע הדברים

10. התובע הינו דמות ציבורית, ידוען ופעיל פוליטי, אשר פרסומו מבוסס על עובדת היותו מציג עצמו כרב, הפועל באופן אינטנסיבי ודורסני להחזרה בתשובה תוך הסתה בוטה כנגד כלל הציבור החילוני וחלקים בציבור הדתי.
11. התובע ידוע כבעל דעות קיצוניות כנגד חילוניים אשר לא אחת השווה בין מחללי שבת לרוצחים, ממש כך.
12. חלקים נכבדים מין הציבור הדתי וראשיהם אינם רואים בו כרב ואף טוענים כי יש לנדותו מהקהילה הדתית עקב אמירותיו הקונטרוברסליות.
13. הנתבע הינו אדם נורמטיבי, חילוני, המזדהה עם הביקורת הציבורית כנגד הכפייה הדתית ודרכם הדורסנית של רבנים דוגמת התובע לנצל את חולשתם של אנשים בעת משבר, על מנת להחזירם בתשובה תוך עשיית רווח. הנתבע אף מזדעזע מדבריו של התובע המשווה בין חילונים המחללים שבת לרוצחים.
14. התובע מבקש להיתלות בתגובה סאטירית יחידה מפי הנתבע, אשר מהותה ביקורת על דבריו הקונטרוברסליים של התובע בפומבי בסרטון ווידאו שפורסם בפורום המיועד באופן רשמי ומוצהר לצרכי סאטירה בנושא דתן. מן הראוי לציין שהתובע מצהיר בעצמו כי הוא מודע לכך שמדובר בפורום המיועד לפרסומים סאטיריים.
15. לא בכדי נמנע התובע מלהבהיר את תמהיל הדיון באותו פורום ואת תוכן הווידאו כאשר מתייחס לדברי התובע בלבד, ללא ההקשר בהם נאמרו וללא העובדה שהנתבע פרסם בסמוך לתגובתו כי דבריו אינם משקפים אמת ונאמרו לצרכי ביקורת בלבד. כל זאת במטרה אחת ברורה, לנסות לזרות חול בעיני בית המשפט למען יראה כנפגע ויזכה לסעד כספי.
16. הנתבע יבהיר כי דבריו, כשהם מוצגים בהקשרם האמתי, מהווים ביקורת סאטירית על אמירותיו של התובע ואין בהם כדי להוציא דיבתו, אלא כדי לשקף את הדיסוננס בין אמירותיו הסותרות.
17. אין זה ההליך הראשון בו בוחר התובע להתנגח במבקרו תוך שימוש ציני בחוק איסור לשון הרע וכן ידוע כי התובע שם לו למטרה להוות איימת כל מבקריו בציבור בין אם אנשי תקשורת ובין אם אנשים פרטיים.

18. כראיה לכך, התובע אף לא ניסה לפנות לנתבע ו/או למנהלי הפרוורם על מנת להסיר את הפרסום הפוגע לכאורה בשמו.
19. לא בכדי נמנע התובע מלבקש סעד של הסרת הפרסום ו/או הבהרה פומבית של הנאמר אלא דרש פיצוי כספי בלבד. ברור לתובע כי שמו הטוב לא נפגע בפועל ועל כן לא מבקש הוא את תיקון ה"עוול" ומגיש תביעה זו כמוצא שלל רב.
20. התובע בחר להגיש תביעתו דווקא נגד נתבע זה כמטרה נוחה, למען יראו ויראו מבקריו בפומבי ולמען יכנסו תחת שלטון הסררה אותו הוא משליט בכל המעביר ביקורת על פועלו.

ד. טענות מקדמיות

תביעת השתקה

21. התובע ידוע כ"תובע סדרתי" תחת עוולת לשון הרע. התובע משתמש בהליך המשפטי ככלי שרת בידיו על מנת לנגח את מבקריו בפומבי. הלכה למעשה ובאופן מכוון, התובע מגיש תביעות השתקה " - SLAPP SUITS Strategic Lawsuits Against Public Participation".
22. התובע הגיש בעבר הליכים רבים כנגד גופי תקשורת שונים כניסיון לחסום את אמירותיהם כלפיו, אך כעת מעלה הוא מדרגה ומבקש לתבוע משתמשים תמימים ברשת האינטרנט, אשר אינם מסכימים עם דרכיו.
23. התובע שם לו למטרה להשתמש בבית המשפט ככלי לסתימת פיות בדיון הציבורי בדבר "ההחזרה בתשובה" ובכך להטיל "אפקט מצנן" על יכולתו של הנתבע ושל הציבור הרחב להשתתף בוויכוח מסוים או בשיג ושיח ציבורי באופן כללי.
24. והינה כך ממש, החלו תומכיו של התובע לשלוח הודעות לנתבע בלשון המודיע לו שבקרוב יתבע תוך קללות עסיסיות נוספות ואם לא די בכך, פתחו משתמש פיקטיבי ברשת הפייסבוק בשם "David David" אשר כל מטרתו הייתה להביא לידיעת משתמשי הפרוורם בדבר פתיחת ההליך כנגד הנתבע, כאיום ברור על כל המתבטא כנגד התובע.
25. התובענה שלפנינו עונה על הגדרות "תביעת השתקה". התובענה הינה בין שני יריבים בוויכוח ציבורי עז, התובענה מבקשת ליצור אפקט מצנן בפני כל המביעים ביקורת כנגד התובע, עילתה היא לשון הרע וסכום התביעה הינו חסר כל פרופורציה לנזק לכאורה, שכלל לא פורט.
26. ההכרה ההולכת וגוברת בסכנת התביעות המשתיקות מצדיקה פעולה שיפוטית נמרצת והתאמה של הדין למציאות המשתנה. בעניין זה פסק בית המשפט המחוזי ב-11-02-18029 אור סיטי בע"מ נ' טבקמן כי: **"יש למגור מן השורש תביעות בלתי כנות, ואין לאפשר לתביעות שהופכות את בית המשפט לכלי משחק אסטרטגי לחצות את סף ההיכל ולבוא בשערייו"**.
27. לאור דברים אלה ראוי לבחון סילוק על הסף של התביעה עקב היותה טרדנית, קנטרנית, שמטרתה להלך אימים על הנתבע ועל בעלי דעה דומה לשלו.

ה. מסד עובדתי

28. הנתבע הגיב לסרטון וידאו המתעד הרצאה מפי התובע שפורסם בפרוורם הפייסבוק "מחרטטים בתשובה". בווידאו זה עונה התובע לכל שומע, כי מותר להוציא לשון הרע על מי שמחלל שבת.

29. כמוכן, התובע בדרשותיו מתבטא לא אחת, תוך שהוא משווה בין חילול שבת לרצח.

• הסרטון דרשה זו יוצג במסגרת הדיון המשפטי.

30. מנגד, בתכנית "פנים אמתיות" עם אמנון לוי – "הפנים האמתיות של אמנון יצחק" תחת עונה 4, מדבר התובע על היתרים ייחודיים שיש לו לעומת אחרים, כולל רבנים בכירים לרבות הרב עובדיה והרב שטיינמן.

31. בתוכנית מתפאר התובע כי מאחר ולו הכח להשפיע על אנשים, מותר לו לנסוע בשבת. וכך מצוטט "לי מותר, כי יש לי את הכוח להשפיע על אנשים. לכן מי שיכול להציל מותר לו לנסוע בשבת".

32. התובע מרחיב כי לו יש היתר מיוחד, מעבר לכל אדם עקב יכולתו להשפיע על אנשים וכך להצילם.

• רצ"ב צילומי מסך מהתכנית. הסרטון עצמו יוצג במסגרת הדיון המשפטי.

33. תגובת הנתבע נשואת הליך זה, הינה תגובה חריפה לסרטון הווידאו בו מבהיר התובע כי מותר להוציא לשון הרע על מי שמחלל שבת. בתגובה ביקש הנתבע להעביר ביקורת באופן סאטירי על העובדה שמחד מצהיר הרב כי לו הזכות לחלל שבת ומנגד מתיר להוציא דיבתו של כל מי שמחלל שבת ומשווה חילול שבת לרצח.
34. הנתבע מבקש לצאת כנגד אמירותיו של התובע מסיתות לדבר עבירה כנגד כל הציבור החילוני וחלק ארי מהציבור הדתי וראויות לביקורת.
35. אמירתו העוקצנית אך לגיטימית של הנתבע מעבירה ביקורת סאטירית כך שבאופן ציני, מכבדת את הנחיותיו של התובע, אשר הלכה למעשה, מותר הוצאה דיבה על עצמו.
36. יודגש כי הנתבע הקפיד לבחור אמירות מופרכות ולא סבירות בבירור, למען לא יעלה ספק שמדובר בביקורת ולא בשיקוף מציאות עובדתית.
37. פורום הפייסבוק בו הגיב הנתבע, שם לו למטרה מוצהרת להיות חלל פתוח להעברת ביקורת סאטירית על ניסיונם האגרסיבי של רבנים להחזיר בתשובה, על כן, קוראי ומשתתפי הפורום, מבקשים באופן מודע ומבחירה להיחשף לתוכן הסאטירי ועל כן אין מקום לראות באמירתו של הנתבע כהוצאת דיבתו של התובע, שכן כל הנחשפים לאמירתו, מודעים לכך שמדובר באמירה סאטירית-ביקורתית ולא בשיקוף עובדתי.
38. ואם לא די באמור לעיל, לצורך הזהירות, בהמשך לתגובה נשואת הליך זה, פרסם הנתבע באותו אופן בדיוק ובסמוך לפרסום, הבהרה של דבריו בה הוא מסביר דבריו אינם משקפים אמת ומדובר בביקורת על אמירתו של התובע כי מותר להוציא לשון הרע על מחללי שבת.

• רצ"ב צילום מסך של תגובת ההבהרה

ו. לשון הרע או ביקורת ציבורית מותרת?

39. הנתבע יטען כי הפרסומים אינם מהווים לשון הרע, כהגדרתה בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק").
40. הנתבע יטען כי הפרסומים אינם מכילים כל כוונה להשפיל ו/או לבזות את התובע אלא הבעת דעה סאטירית-ביקורתית לגיטימית, הוגנת ומותרת על אמירותיו הקונטרוברסליות של התובע, בקשר לעניין ציבורי ועל כן היה ויקבע כי הפרסומים מהווים לשון הרע, חלות על הפרסום הגנות תום לב, לרבות על פי האמור בסעי' 15(4) לחוק.
41. הנתבע יוסיף ויטען כי את התגובה יש לקרוא על הרקע הכללי בו נכתבה ובהקשר הדברים בו פורסמה. בחינה כזו תגלה מן הסתם, כי בניגוד לעמדת התובע, אין התגובה מהווה לשון הרע כנגדו.
42. בית המשפט העליון קבע בהקשר זה, כי על בית המשפט... **'לשלוף מתוך הביטוי את המשמעות העולה ממנו, לפי אמות המידה המקובלות על האדם הסביר. כלומר, יש לפרש את הביטוי באופן אובייקטיבי, בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת...'** (ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ' נח(3) 558 (להלן – פסק דין הרציקוביץ')).
43. התובע מעולם לא פנה לנתבע ו/או למנהלי הפורום, בכתב או בעל-פה, כדי שיסירו או ימחקו את התגובה שלטענתו פוגעים בו. מתוך היות התגובה סאטירית וטבעה של הסאטירה שהיא מגחיכה את מושאה אך גם מפרסמת אותו, לא הייתה לנתבע, בתום ליבו, כל סיבה לחשוד אפילו לכאורה כי הפרסומים פוגעים בתובע.
44. עוד יציין הנתבע, כי ככל והיה מתבקש להסיר את תגובתו, היה עושה זאת או מעדן אותה בהתאם.
45. הנתבע יטען כי יש לדחות על הסף את ניסיונו הנפסד של התובע, יודען ואיש ציבורי, למנוע ביקורת ציבורית לגיטימית על דבריו ופועלו וכי קבלת עמדתו עלולה לפגוע פגיעה של ממש בחופש הביטוי שמוכר בישראל כזכות חוקתית עליונה ושהינה אחת מסממניו העיקריים והחשובים של כל משטר דמוקרטי.
46. הנתבע יסתמך לעניין זה, בין היתר, על האמור בפס"ד הרציקוביץ' ובמיוחד על דבריו של כב' נשיא בית המשפט העליון (כתוארו אז) אהרון ברק:

'כאשר בית המשפט נתקל בקושי פרשני, עליו להעדיף את הפרשנות שלפיה הביטוי איננו לשון הרע.

אולם בכך אין די. בשלב שני יש לברר אם משמעותו של הביטוי מקימה חבות בגין עוולת לשון הרע. שיקול חשוב נוסף שיש לשקול במסגרת זו הוא זהות הנפגע מן הביטוי, וביתר דיוק, היותו איש ציבור, דמות ציבורית או אדם פרטי. במשפט האמריקני זהו שיקול מכריע, ובמקרים כאלה ניתן משקל מקסימלי לחופש הביטוי (50 Am. Jur. 2d [42], § 67; New York Times Co. v. Sullivan (1964) [23]).

אין לקבוע קריטריונים נוקשים בנדון. עם זאת בפרשת אבנרי [2] ציינתי כי:

"...גופים ואנשים, הנושאים במשרות ציבוריות או בתפקידים של ציבור עניין בהם, נוטלים על עצמם מעצם מעמדם ותפקידם סיכונים הקשורים בהתנכלות לשמם הטוב. כמובן, אין בכך כדי להצדיק פגיעה בשמם הטוב, שהוא היקר בנכסיהם, אך יש בכך כדי להחליש את המשקל שיש ליתן לשיקול זה ביחס לחופש הביטוי" (שם, בעמ' 863).

ניתן להרחיב סטנדרד זה ולהוסיף ולקבוע כי המשקל שיש להעניק לזכות לשם טוב נחלש גם כאשר מדובר בדמות ציבורית אשר לה נגישות רבה לכלי התקשורת, ואשר נמצאת במרכז של פולמוס ציבורי (השוו: פרשת אפל [11], בעמ' 623- Kessler v. Zekman (1993) [24]; Chevalier v. Animal Rehabilitation ; 620 Center, Inc. (1993) [25]; 50 Am. Jur. 2d [42], §74 (and Cumulative Supplement (vol. 50), §74); WFAA TV, Inc. v. McLemore (1998) [26] בבחינת השאלה אם מדובר בביטוי הפוגע בשמו של אדם בהתאם לסטנדרד אובייקטיבי, יש להביא בחשבון נסיבות אלה. מן הרגע שמתעורר דיון ציבורי שאינו במישור עובדתי, עמידתו של הנפגע צריכה להיות גבוהה יותר; עליו להיות נכון לספוג הערות ביקורתיות המתייחסות לדיון זה. " (ההדגשות אינן במקור. א.י.).

47. והינה, שהרי אין חולק על כך, שהתובע הינו דמות ציבורית, ידוע, אשר נחשף במדיה הציבורית חדשות לבקרים על בסיס אמירותיו הפרובוקטיביות כנגד הציבור החילוני ואף הדתי בחלקו.
48. אין חולק שהשיח הציבורי רועש וגועש בנושא ההחזרה בתשובה, הכפייה דתית והדיסוננס החילוני-דתי. הנושא הינו בעל משמעות כה רבה, עד אשר התובע הקים מפלגה ורץ לכנסת בבחירות האחרונות על בסיס אג'נדת ההחזרה בתשובה.
49. מן האמור לעיל עולה כי מצד אחד דורש התובע, אישיות ציבורית בעלת כח, השפעה והכרה למנוע את הביקורת כנגדו ומנגד עומד הנתבע, כאדם פרטי אשר הביע ביקורת על דבריו ונאלץ להתמודד עם תביעה משפטית ולעמוד על זכותו לחופש ביטוי.
50. מתן הסעד הנדרש בכתב תביעתו הינו, הלכה למעשה, קבלת דבריו ופועלו של התובע כערך מקודש אשר אינו נתון לביקורת ציבורית.

ז. הפרסום בעיני האדם הסביר

51. כאמור לעיל, הפורום בו הגיב הנתבע שם לו למטרה מוצהרת להיות חלל פתוח להעברת ביקורת סאטירית על ניסיונם האגרסיבי של רבנים להחזיר בתשובה.
52. כל הנחשפים לתכנים המופיעים בפורום, מבקשים באופן מודע ומבחירה להיחשף לתוכן סאטירי בנושא האמור ועל כן אין מקום לראות באמירתו של הנתבע כהוצאת דיבתו של התובע, שכן כל הנחשפים לאמירתו, מודעים לכך שמדובר באמירה סאטירית-ביקורתית.
53. על כן במקרה דנן, יש לראות באדם הסביר כמשתמש הפורום.
54. הנתבע הקפיד לבחור אמירות מופרכות ולא סבירות בבירור, למען לא יעלה ספק שמדובר בביקורת ולא בשיקוף מציאות עובדתית.
55. אין חולק, כי עסקינן בתגובה אשר בעת תוצג בפני אותו משתמש פורום סביר, יבין כי מדובר באמירה הומוריסטית ולא ניסיון להצגת אמת עובדתית על כן אין זה סביר כי יטעה לחשוב כי מדובר בשיקוף המציאות.
56. ואם לא די בכך, כדי להימנע מהספק הכי קל, פרסם הנתבע בהמשך לתגובתו, באופן זהה ובסמוך לפרסום, הבהרה כי אין אמת בדברים ומדובר בביקורת על אמירתו של התובע כי מותר להוציא לשון הרע על מחללי שבת.

57. על כן תגובת הנתבע לא פגעה בשמו הטוב של התובע בעת נחשפה לקוראים המצפים לקרוא אמירות סאטיריות, אלא היוותה בביקורת ציבורית מותרת הברורה לקוראיה.
58. בעניין זה ראוי להתייחס לסקירת הדין הרלוונטי על ידי בית המשפט הנכבד בת"א 5358-09 פדרמן נ' הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו ואח':

... "יש חשיבות לשאלה אם אדם סביר יבין את הביטוי כאמירה עובדתית אם לאו. לעניין זה נפסק, כי יש לבחון בהקשר זה את "הרושם הכללי שיוצר מירקם הכתבה בעיני הקורא הסביר" או "האדם הרגיל" (ע"א 3199/93 קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פ"ד מט(2) 843, 857). נפסק גם, כי "יש להביא בחשבון גם את ההקשר הענייני שבו נאמרו, או נכתבו, הדברים מעוררי המחלוקת" (דברי כב' השופט מצא בע"א 323/98 שרון נ' בנוימן, נו(3) 245, בפיסקה 16 לפסק הדין). בהקשר שבפניי יש להדגיש, כי על פי מבחן האדם הסביר, אמירה הומוריסטית, המובנת ככזו, אינה מתפרשת כטענה עובדתית, ובמקרה כזה אין בה משום לשון הרע במובן החוק, שכן אין לה השפעה אמיתית על שמו הטוב של אדם (ראו Sack, Baron Libel, *Slander and Related Problems*, 2nd. Ed. (New York 1994) at p. 326 כך גם נפסק במשפט המשווה (ראו *Hustler Magazine Inc. v. Falwell* 485 U.S. 46 (1988) at p. 57). (ההדגשות אינן במקור. א.י.).

ח. זוטי דברים

59. כפי שצוין לעיל בהרחבה, התובע הינו אישיות מפורסמת השמה עצמה באופן מכוון במרכז מחלוקת ציבורית. עקב היותו כזה, זוכה התובע לפרסומים קבועים בכל כלי התקשורת.
60. רבים מפרסומים אלו דנים בפעולותיו ואמירותיו הקיצוניות והשנויות במחלוקת (אף בתוך הציבור הדתי). הפרסומים לעיתים הם לחיוב ולעיתים לשלילה, כמתבקש כאשר מדובר ב"סלבריטי". התובע מצדו, משתף פעולה עם הפרסומים, מתראיין, יוזם פרסומים לרוב ונהנה מאור הזרקורים, אף השלילי, לקידום מטרותיו.
61. על כן, במכלול הנסיבות המפורטת לעיל, אפילו אם תימצא פגיעה בשמו של התובע, הרי שפגיעה זו היא זניחה ומזערית בראי הפרסום לו זכה התובע ואין לראות את הפרסומים כעוולה בהתאם לסעיף 4 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) אשר חל גם על חוק איסור לשון הרע.
62. לעניין זה פסק כב' השופט טירקל ב דנ"א 1333/02 הוועדה המקומית לתכנון ולבניה רעננה נ' הורוויץ כי:
- "... אין דרכו של בית המשפט לעסוק בעניינים זעירים וקלי ערך, עניינים של מה בכך, 'זוטי דברים'... כך אין זה דרכו לעסוק בפגיעה מזערית בזכות".

ט. התייחסות הנתבע לסעיפי כתב התביעה

63. האמור בסעיף 3 לכתב התביעה אינו מוכחש, אך יובהר כי דרכו של התובע לעשות זאת, היא תוך הפחדה והסתה כנגד הציבור החילוני. כמוכן התבטאויותיו זוכות לביקורות גם מתוך הציבור הדתי-חרדי.
64. האמור בסעיף 4 לכתב התביעה אינו מוכחש.

65. האמור בסעיף 5-6 לכתב התביעה אינו מוכחש. יחד עם זאת יובהר כי אמירתו של הנתבע אינה נכללת תחת "שיימינג" והוא אינו "עברייך מקלדת" כפי שמנסה התובע לרמוז.
66. התובע אמר את דבריו תחת שמו המלא, לא ביקש להסתתר וכאמור, לא ביקש להשפיל את התובע אלא להשתמש בזכותו הדמוקרטית לחופש ביטוי, לצורך העברת ביקורת מותרת ולגיטימית, קשה ככל שתהיה.
67. האמור בסעיף 7 לכתב התביעה מוכחש מחוסר ידיעה.
68. האמור בסעיף 8 לכתב התביעה אינו מוכחש.
69. האמור בסעיף 9 לכתב התביעה מוכחש מיסודו. תביעה זו היא למראית עין, כנגד תגובתו של הנתבע תחת אותו פורום, אלא שמהותה היא ברורה, ניסיון השתקת ביקורת ציבורית כנגד התובע ומהלך אימים על כל המביע דעתו בניגוד לאמירות התובע.
70. לא בכדי משרבב התובע את שם הפורום לכתב התביעה על אף שמבהיר שאין בפיו כל טענה במסגרת הליך זה, כנגד תוכן הדף, שכן כך מוסר את איומו השקט כנגד כל משתמשי הדף היוצאים כנגד שיטותיו.
71. האמור בסעיף 11 לכתב התביעה אינו מוכחש.
72. האמור בסעיף 12 לכתב התביעה מוכחש מיסודו. כפי שפורט בהרחבה, מדובר בביקורת מותרת במסגרת סאטירית.
73. האמור בסעיף 13-14 לכתב התביעה מוכחש. הנתבע שב והדגיש כי אין בדבריו ניסיון להציג אמת עובדתית אלא ביקורת צינית. האדם הסביר הקורא את דבריו מבין שמדובר בגוזמה לצורך הביקורת ולא ניסיון להטעות.
74. כמוכן יובהר כי בסעיף 13 לכתב התביעה, התובע מציג עצמו כמורם מעם, מורה רוחני, "לא סתם אדם" כלשונו, ואכן מסכים הנתבע כי בהיות התובע מורה רוחני מורם מעם, עליו להיות נכון לקבל ביקורת מעם ואף אם יתכן שתיפגע ברגשותיו, שכן זו טבעה של ביקורת.
75. האמור בסעיף 15 לכתב התביעה מוכחש. תגובתו של הנתבע הביאה לידי ביטוי את דעתו האישית כביקורת על דבריו של התובע. כפי שהובהר בהרחבה וכניתן להבין מתגובתו, הנתבע לא ביקש להציג אמת עובדתית ואף הדגיש זאת בהבהרתו בהמשך.
76. האמור בסעיף 16 לכתב התביעה מוכחש מיסודו.
77. האמור בסעיף 17 לכתב התביעה מוכחש. כמוכן יובהר כי לא מדובר בפרסום "פוסט" אלא כתגובה אזוטריית בלבד לפרסום הסרטון האמור.
78. האמור בסעיף 18 לכתב התביעה מוכחש מיסודו. דבריו של הנתבע נועדו להעביר ביקורת אך לא נאמרו בזדון ובכוונה להרע לתובע.
79. האמור בסעיף 19 לכתב התביעה מוכחש מיסודו. ככל והיה מועיל התובע לפנות לנתבע בבקשה להסרה או הבהרה, היו הצדדים מגיעים להסכמות ומסיימים את הפרשה בדרכי שלום.
80. האמור בסעיף 20 לכתב התביעה אינו מוכחש.
81. האמור בסעיף 21 לכתב התביעה מוכחש לעניין שמו הטוב של התובע.
82. האמור בסעיף 22 לכתב התביעה מוכחש.
83. האמור בסעיף 23 לכתב התביעה מוכחש.
84. האמור בסעיף 24 לכתב התביעה מוכחש.
85. באשר לפיצוי הנדרש והמוכחש, יטען כי הינו מוגזם, מופרך ובלתי מבוסס.

86. בע"א 90/49 בנטוב ואח' נ' קוטיק נפסק כי סכום גבוה, הנקוב בכתב התביעה, אשר אינו נתמך בהסבר ראוי, "אינו קובע ולו כלום".

י. סיכום

87. בנסיבות המתוארות לעיל יש לדחות את כל בקשות התובעת למתן הסעד המפורט בכתב התביעה.

88. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את התביעה ולחייב את התובע בהוצאות משפט ובשכ"ט עו"ד ומע"מ בגינו, והכל נושא הפרשי הצמדה וריבית מיום פסיקתם ועד למועד התשלום המלא בפועל.

אור ירקוני, עו"ד
ב"כ הנתבע